

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **V.Č.**, bytem ■■■■■, právně zastoupeného Mgr. Petrem Sigmundem, advokátem se sídlem Jiráskova 614, Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, č. j. OD 261/15-3/67.1/15088/Rg,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 24. 3. 2015, č. j. OD 261/15-3/67.1/15088/Rg, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správných agent a přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 2. 2015, č. j. MUCL/11221/2015. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítnul jako nedůvodné námitky žalobce proti provedenému záznamu v registru řidičů a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 29. 7. 2014 podle § 123f odst. 3 zákona č.361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Žalobce v žalobě především namítal, že pokutové bloky č. D 0749511 ze dne 21. 3. 2013 a č. D 0751774 ze dne 23. 1. 2014 jsou vadné a nemohou sloužit jako podklad pro záznam bodů do registru řidičů. Popis skutku obsažený ve výroku rozhodnutí formou

blokové pokuty dle žalobce není natolik určitý, aby šel jednoznačně podřadit pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Neúplný popis skutku připouští podřazení skutku pod jednání porušující povinnosti uložené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, ale současně i v § 9 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Konkrétně u pokutového bloku ze dne 21. 3. 2013 nelze učinit jednoznačný závěr o tom, zda se žalobce přestupku spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem dopustil jako řidič či spolujezdec vozidla. Tuto okolnost nelze dovodit ani z poznámky „§ 6 odst. 1 písm. a)“, neboť zde chybí upřesnění předpisu, kterého se má toto ustanovení týkat. V případě pokutového bloku ze dne 23. 1. 2014 je situace obdobná, na rozdíl od pokutového bloku ze dne 21. 3. 2013 je sice použit odkaz na konkrétní ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle přesvědčení žalobce však není možné odkazem na konkrétní zákonné ustanovení nahradit popis skutku, neboť u obvyklého přestupce nelze předpokládat znalost paragrafového znění zákona o silničním provozu. Žalobce je proto přesvědčen, že tyto dva pokutové bloky ani ve spojení s úředním záznamem - oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení, nemohou sloužit jako podklad pro provedení záznamu bodů do registru řidičů. S těmito námitkami se žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí nevypořádal a nevyjádřil se ani k důkaznímu návrhu na výslech matky žalobce. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno a žalobci přiznány náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný polně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

Z obsahu předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobce podal dne 18. 8. 2014 námitky (bez uvedení konkrétních výtek) do oznámení správního orgánu prvního stupně o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění ze dne 31. 7. 2014.

Správní orgán prvního stupně si obstaral výpis z bodového hodnocení řidiče, z něhož vyplynulo, že žalobce dosáhl 12 bodů na základě těchto přestupků:

1. ze dne 6. 4. 2012 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 3 body;
2. ze dne 21. 3. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 3 body;
3. ze dne 20. 5. 2013 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 2 body;
4. ze dne 23. 1. 2014 za přestupek dle § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který byly odečteny 3 body;
5. ze dne 29. 7. 2014 za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k), za který byly odečteny 3 body.

Správní orgán prvního stupně měl k dispozici oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, která se týkala výše uvedených přestupků, k nimž byly vyžádány kopie pokutových bloků.

Ze spisu dále plyne, že žalobce neúspěšně požádal o přezkum rozhodnutí vydaných v blokovém řízení ve dnech 21. 3. 2013 a 23. 1. 2014. V důsledku tohoto postupu žalobce bylo řízení o námitkách přerušeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 2. 2015 byly žalobcovy námitky proti záznamu bodů podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu jako nedůvodné zamítnuty a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 29. 7. 2014 potvrzen. Správní orgán prvního stupně označil podklady, ze kterých vycházel, a které jako podklady pro záznam bodů přezkoumal. Uvedl, že po kontrole pokutových bloků a porovnání s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení neshledal důvod k výmazu bodů. Zdůraznil, že oba rozporované pokutové bloky obsahují v popisu skutku i odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy zcela jednoznačný a nezaměnitelný poukaz na řidičovu povinnost být při jízdě připoután bezpečnostním pásem. Z pokutových bloků je také patrné, že je žalobce na důkaz jejich správnosti a souhlasu s vyřízením přestupků v blokovém řízení sám podepsal. Správní orgán prvního stupně proto došel k závěru, že není pochyb o tom, že žalobce jel s motorovým vozidlem, aniž by měl zapnut bezpečnostní pás, že porušení této povinnosti je v pokutových blocích vyznačeno dostatečně tak, aby nevznikly pochybnosti o právní podstatě skutků. Z předloženého sdělení Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru služby pořádkové policie Liberec ze dne 18. 11. 2014 ve věci podaného podmětu k přezkumnému řízení přestupku ze dne 23. 1. 2014 navíc jednoznačně vyplývá, že řidiči bylo policistou sděleno, že z jeho strany došlo k porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a žalobce tak věděl o tom, že mu byla bloková pokuta uložena za to, že jako řidič nebyl připoután bezpečnostním pásem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, správní orgán prvního stupně konstatoval, že v řízení o námitkách není oprávněn pravomocná rozhodnutí přezkoumávat. Správní orgán prvního stupně uzavřel s tím, že nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o zrušení blokové pokuty, a proto nelze námitkám žalobce proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů vyhovět. Předloženému čestnému prohlášení paní Růženy Česenekové, matky žalobce, správní orgán prvního stupně uvedl, že se jedná o prohlášení učiněné osobou blízkou, které je pro správní orgán nedůvěryhodné a nepodstatné. Svědecká výpověď této osoby byla posouzena jako nadbytečná a irelevantní s ohledem na závěry Policie České republiky v přezkumném řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal, v odvolání namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě. Prvostupňovému rozhodnutí vytýkal, že bylo vydáno na základě neúplně zjištěného stavu věci, správní orgán prvního stupně nedoplnil dokazování úředním záznamem o uložených blokových pokutách, výsledkem zasahujících policistů ani výsledkem matky žalobce. Pokud měl správní orgán prvního stupně o čestném prohlášení matky žalobce pochybnosti, měl matku žalobce vyslechnout jako svědkyni.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zopakoval, že na obou pokutových blocích je uvedeno porušení § 6 odst. 1 písm. a), i když na jednom pokutovém bloku není u tohoto ustanovení uveden zákon o silničním provozu. Pokutové bloky společně s oznámením o uložení pokuty v blokovém řízení tvoří celek, ze kterého je zřejmé, že žalobce byl v obou rozporovaných případech pokutován za to, že jako řidič motorového vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle žalovaného správní orgán prvního stupně rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, u obou přestupků dokladoval jak oznámení o uložení pokuty, tak i samotná rozhodnutí o blokové pokutě, když ve spise byly zjištěny kopie

pokutových bloků. Na podporu svých závěrů žalovaný ocitoval část rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, č. j. 4 As 3/2014 – 39, ze které plynou specifika blokového řízení a možnost využití zkratk ve vztahu k identifikaci přestupkového jednání a jeho kvalifikace. K námitce, že bylo rozhodováno na základě neúplně zjištěného stavu věci, když správní orgán prvního stupně nedoplnil dokazování úředním záznamem o uložených blokových pokutách, výsledkem zasahujících policistů nebo výsledkem matky žalobce, žalovaný konstatoval, že bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výsledek zasahujících policistů by do řízení nepřinesl nic nového, neboť tito policisté si po jednom, respektive po dvou letech nemohou pamatovat okolnosti daného případu, když denně řeší takových případů desítky. Navíc policisté u obou rozporovaných přestupků, mimo vypsání pokutového bloku na místě přestupku, následujícího dne po spáchání přestupku, tedy v době, kdy si objektivně na dané přestupkové jednání mohli pamatovat, sepsali „oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení“, do kterého svá zjištěná na místě přestupku dále podrobněji popsali a u obou případů jednoznačně uvedli, že žalobce byl řidičem konkrétního motorového vozidla. Také výsledek matky žalobce nemůže mít vliv na provedená zjištění, neboť výpověď matky žalobce nelze považovat za nezáujatou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí vydané ve věci námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů uplatněných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče (odst. 2). Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (odst. 3).

V obecné rovině soud nejprve připomíná, že rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkouvává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné*

moci).“ V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy správní orgán ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59). Z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 či ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-41) ve spojitosti s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, plynou hlediska, ze kterých je třeba zkoumat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení (pokutové bloky), aby mohl být učiněn závěr o zákonném podkladu pro záznam bodů v registru řidičů.

Ve vztahu k pokutovému bloku [v návaznosti na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu] lze ve stručnosti shrnout, že je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je stanoví zejména § 84 a § 85 zákona o přestupcích, přičemž povaze blokového řízení korespondují strohé a zkratkovité formulace, pokud je z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je-li zároveň konkrétní jednání v pokutovém bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, aby nebylo zaměnitelné s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20 nebo ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39).

Právní kvalifikaci jednání v pokutovém bloku ze dne 23. 1. 2014 považuje soud za dostatečnou. Je zde jednoznačně uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Spolu s odkazem na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého je povinností řidiče motorového vozidla být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu, a popisem jednání slovy „nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní“ je pokutový blok co do popisu přestupkového jednání a právní kvalifikace řádným rozhodnutím o přestupku.

I pokutový blok ze dne 21. 3. 2013 považuje soud za dostatečně určitý. Z uvedených zkratkou právní kvalifikace je nade vše pochybnost zřejmé, že žalobcovo jednání bylo i v tomto případě kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a). Uvedení předmětných ustanovení a popis žalobcova jednání slovy „nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“ v pokutovém bloku, činí pokutový blok co do popisu přestupkového jednání a právní kvalifikace srozumitelným, jde tedy o řádné rozhodnutí o přestupku, obsahující veškeré zákonem stanovené náležitosti. Pokud žalobce namítá, že u § 6 odst. 1 písm. a) není uvedeno, že se jedná o ustanovení zákona o silničním provozu, soud odkazuje na oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení sepsaném zasahujícími policisty dne 22. 3. 2013, kde tento právní předpis jasně uveden je, stejně jako okolnost, že žalobce motorové vozidlo řídil. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobce se zjištění přestupkového jednání, jeho prokázání, právní kvalifikaci a uložené pokutě na místě nebránil

(což jsou podmínky pro vydání rozhodnutí v blokovém řízení podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích).

Soud tedy uzavírá tím, že pokutové bloky, jejichž nedostatky žalobce namítal, byly způsobilými podklady pro zápis příslušného počtu bodů do registru řidičů.

Není pravdou, že se žalovaný námitkami žalobce nezabýval, v napadeném rozhodnutí je naopak zcela srozumitelně vysvětleno, proč žalovaný žalobcovy námitky nepovažoval za důvodné. Stejně tak žalovaný vysvětlil, proč nepřistoupil k výsledku matky žalobce. Správní orgán není povinen provádět veškeré důkazy navrhované účastníky správního řízení, pokud zjištěný skutkový stav je dostatečným podkladem pro rozhodnutí. Pochybnosti žalovaného, že by matka žalobce měla k věci nezaujatý vztah, považuje soud za logické. Vzhledem k tomu, že žalovaný měl dostatek podkladů pro své rozhodnutí, nebyl povinen výslech matky provést.

S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O podané žalobě rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a presumovaného souhlasu žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. května 2016

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu